

[Svend Erik Hovmand]

end den information, der her er tale om, hvor ikke mindre end 70 læger bidrager? Det er svært at forestille sig, at niveauet ville blive højere. Det er svært at forestille sig, at informationsmængderne af den grund bliver mindre, og at bureaukratiet bliver mindre over for de enkelte læger.

Nej, efter min opfattelse er det, der er mest brug for, at sikre den enkelte borger, den enkelte forbruger en større prisbevidsthed. Hvordan kan det så ske? Det kan ske på mange måder. Det kan ske ved, at lægernes venteværelser udstyres med informationsmateriale om priser på de enkelte medikamenter. Det kan også ske ved, at man intensiverer samarbejdet med bladet Helse og herfra bidrager til en større og mere omfattende information rettet mod den enkelte borger.

Endelig kan det ske ved – og det lægger jeg ikke mindst vægt på – at man i højere grad anvender det decentrale distributionssystem, som apotekerne udgør i det danske samfund. Efter min opfattelse bør apotekerne være en integreret del af vores primære sundhedstjeneste, og den ekspertise, de er i besiddelse af, specielt når det drejer sig om oplysninger om priser og de enkelte medikamenters beskaffenhed, synes jeg man i langt, langt højere grad burde gøre brug af. Jeg ser frem til, at vi får en ny apotekerlov, der også åbner muligheder på dette område. Vi har ikke set den endnu, men uanset om vi taler lovgivning eller ikke, føler jeg, at der på dette felt er et område, hvor vi i forvejen har en ekspertise, som vi udnytter alt for lidt.

Der findes altså allerede en lang række muligheder for en bedre information, og jeg tror, at informationen over for borgerne er det allervigtigste. Jeg har nævnt apotekerne, jeg har nævnt bladet Helse, og jeg har nævnt en række andre muligheder for at gøre den enkelte forbruger mere prisbevidst. Jeg tror, det er vigtigere at gå den vej end at lave et nyt bureaukratisk statsligt kontor, som ikke løser problemerne.

Aase Olesen (RV):

Forslaget om oprettelse af en statslig lægemiddelinformation er en genfremstilling fra sidste år, og man kan måske nok som et lille parti undre sig over, at et stort parti henfalder til blot og bare genfremstillinger – å la kristeligt folkeparti for mange år siden –

uden at tage det fjerneste hensyn til den debat, der blev ført sidste år om forslaget.

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men henvise til, hvad vort partis ordfører, min stedfortræder, dengang sagde. Det står i Folketingstidende 1982-83, sp. 2792, hvor hun afviste forslaget og bl.a. påpegede, at skulle der være en saglig begrundelse for oprettelse af en statslig lægemiddelinformation, måtte man i hvert fald først og fremmest komme og påpege, hvor den nuværende information fejler.

Jeg mener, at forslagsstillerne på ét punkt kan have ret i argumentationen. Jeg mener til gengæld ikke, at det nødvendigvis begrunder, at man laver en egentlig statslig lægemiddelinformation. Det drejer sig om prisinformati- onernes sammenlignelighed, som man er inde på i bemærkningerne til forslaget, hvor man siger, at der ikke finder nogen sammenligning sted mellem priserne. Jeg synes godt, man kunne have diskuteret i bemærkningerne, hvordan man egentlig vil gøre det. Kunne det gøres på anden måde, når man nu ikke kan få flertal for en statslig lægemiddelinformation?

Fru Dorte Bennedsen siger til indenrigsministeren, at hun bør erkende, at hendes afvisning er ideologisk og ikke økonomisk begrundet. Man må sige, at det er sikkert rigtigt, men det er forslaget også – forstået på den måde, at det er et rent ideologisk forslag, for det har i hvert fald ikke nogen økonomi at stå på. Jeg ved ikke, hvad man forestiller sig man kan få for 1 mill. kr.

Sidste år – og egentlig også i år – henviste man til, at forslaget var resultat af et forlig. Den mest udførlige bemærkning om det kom fra hr. Erik B. Smith, der sidste år sagde – det står i Folketingstidende 1982-83, sp. 2785 – at når man gik ind for nedskæringer af medicintilskuddene, så var det nødvendigt at oprette en statslig lægemiddelinformation. Dengang stod der, så vidt jeg husker, også kun 1 mill. kr. på det, og det nødvendige var altså en politisk nødvendighed. Jeg kan ikke vide hvorfor, men jeg kan da gætte mig til, at det var en politisk nødvendighed for at få besparelserne igennem i den socialdemokratiske gruppe. Det er ikke noget, som nogen fra forligspartiernes side har forlangt.

Jeg synes – for nu ikke at få endnu flere genfremstillinger næste år og næste år igen – at vi hellere i udvalget skulle arbejde med de